

BIOSCOOPFILM

‘Respect voor militairen’

INTERVIEW Brad Pitt werd voor zijn rol in de film ‘Fury’ getraind door mariniers.

door **Fritz de Jong**
Een paar jaar geleden overtuigde Brad Pitt als een fanatieke nazi-jager in Quentin Tarantino's dwars oorlogsfabel *Inglourious basterds*. In het veel serieuzere tankdrama *Fury* zet Pitt een minstens zo doorleefde ijzervreter neer. Toch is de 50-jarige superster nooit in militaire dienst geweest. „Ik was veel te wild als tiener”, legt Pitt uit. „Ik was een zoeker, had geen idee wat ik met mijn leven moest doen. Ik had absoluut niet de discipline voor het leger. Bij het draaien van *Fury* heb ik zo ongelooflijk veel respect gekregen voor de mannen en vrouwen in het leger.”
We spreken Pitt in het plaatsje Bovington, waar het grootste legermuseum van Engeland is gevestigd. Een toepasselijke plek, want in *Fury* draait het om de bemanning van een Amerikaanse Sherman tank, die in april 1945 doortooit naar Duits grondgebied. Pitt vertelt hoe hij samen met zijn tegenspelers Shia La-Boeuf, Logan Lerman en Michael Peña kennis maakte met het militaire bestaan. „Mariniers onderwierpen ons aan een ‘boot camp’. We kwamen bij hen als toeristen die welens wat oorlog willen meemaken. Ze hebben ons helemaal uitgeput. Er waren geen rantsomen of douches. We moesten slapen in de regen. Het was ellendig. Maar omdat we het samen doormaakten, was het ook geweldig!”
Regisseur en scenarist David Ayer, die zelf enkele jaren in het leger diende als bemanningslid

■ Brad Pitt op de foto in zijn rol als tankcommandant: ‘Als iemand Angelina of onze kinderen zou bedreigen? Ik zou hem doden zonder met mijn ogen te knippen. Ik weet nu dat ik daartoe in staat ben.’

op een onderzeeër, stond erop dat de acteurs voor de opnamen tijd zouden doorbrengen in het voertuig. „Ik heb zelfs in die tank geslapen” vertelt Pitt. „Zo’n tank is heel krap. Heel oncomfortabel. Je zit op elkaars lip. Ik kan snappen dat zo’n tank in oorlogstijd je cocon wordt: de enige plek waar je je veilig kunt voelen.”
Het is dat we weten dat Brad Pitt enkele dagen voor de bijeenkomst in Bovington in het huwelijk is getreden met zijn grote liefde Angelina Jolie. Anders zou je gaan denken dat Pitt getrouwd was met David Ayer: tijdens de hele persbijeenkomst wijkten ze niet van elkaars zijde. Als een oud

echtpaar vullen ze elkaars zinnen aan. En anders spreken ze elkaar wel bovonderend toe.
Pitt over Ayer: „Hij is echt ver-

“Het was ellendig. Maar omdat we het samen doormaakten, was het ook geweldig!”

Brad Pitt

slaafd aan militaire zaken. Met een vergrootglas bestudeerde hij oude oorlogsfoto's om alle details precies goed te krijgen.”
Dan Ayer weer over Pitt: „Ik ken weinig filmsterren die zich zo loyaal laten onderwerpen aan dit soort ontberingen. Natuurlijk is Brad gewend aan de druk die iedereen heeft als hij een grote en dure productie moet dragen. Nu moest hij niet alleen een film trekken, hij moest echt de leider worden van die tankbemanning.”
Pitt: „Bij David draait alles om kameraadschap. Om het absolute vertrouwen dat nodig is om in extreme situaties te overleven.”
Ayer: „In *Fury* doet het er nauwe-

lijks toe dat Amerikanen tegen nazi's vechten. Die Duitsers op dat slagveld waren net zo doorweekt, onderkoeld, uitgeput en bang als de Amerikanen.”
Pitt: „David brengt dat terug tot de bloederige essentie van het slagveld: zij dood of wij dood.”
Door *Fury* weet Pitt helderder dan ooit hoe hij zelf zou reageren in geval van nood.
„Als iemand Angelina of onze kinderen zou bedreigen? Ik zou hem doden zonder met mijn ogen te knippen. Ik weet nu dat ik daartoe in staat ben.”
.....
Fury draait vanaf morgen in de Nederlandse bioscopen.

PLAY

Zazi Nederlandstalig

Sabien, Dafne en Margriet, drie jonge dames vormen het trio Zazi. Dat betekent schoonheid. Zazi zingt (ook in het theater) liedjes van de Nederlandse schrijver/cabaretier Hans Dorrestijn, bekend van zijn wat trieste, maar humoristische teksten. „De gang van zaken vervult mij bepaald niet met vreugde”, zo luidt een voor hem typerende zin. Dat deze meiden juist met zijn teksten aan de slag gaan zou verbazing kunnen wekken. Onterecht. Ook Dorrestijn is blij verrast: niet eerder maakte hij mee dat iemand zowel de tekst als de muziek van zijn liedjes verbeterde, zo verklaart hij over *Zazi Zingt Dorrestijn*. „Ze staan voor met één tegen drie.” De liedjes over de lente, een ijssalon, de liefde, schaatsen, nog meer liefde, verlangens, vergankelijkheid, excuses en ook een onbeantwoorde liefde klinken fris, leuk, sprankelend en harmonieus. Het muzikale decor (pop, Doe Maar-reggae of een simpele ballade met alleen een ukelele) is groots.
Label: CNR

Willem Jongeneelen

You + Me folk

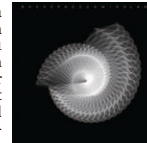
Rose Ave. is het debuut van You + Me, dat bestaat uit de Canadese zanger-songschrijver Dallas Green en de Amerikaanse zangeres-songschrijfster Alecia Moore. Wat meteen opvalt is het zachte karakter van hun akoestische ballads en de samenhang van het duo. De stemmen van de twee matchen geweldig, ook in de liedjes over liefdes die kapseizen of duivelse stemmen in hun hoofd. Vaak is alleen een akoestische gitaar genoeg als begeleiding, soms komt daar een pedal steel of een piano bij. Dallas Green (34) maakte eerder muziek onder de naam City And Colour en was lid van de post-hardcore band Alexisonfire. Alecia Moore (35) verkocht tientallen miljoenen platen onder de naam Pink Mooi dat ze zichzelf hier compleet opnieuw uitvindt en over andere talenten beschikt. Ze maakt nu muziek voor bij Crossroads in Bergen op Zoom of in een wit kerkje in Terheijden. Als al die fans van Pink dan maar niet komen...
RCA/Sony

Willem Jongeneelen

Lamb elektronica

Het Britse duo Lamb bestaat bijna twintig jaar, al zat daar wel een break van vijf jaar bij. Sinds 2011 zijn zangeres Louise Rhodes en producer/elektronica pionier Andrew Barlow herenigd en dat leidt sindsdien tot een spannend vervolg van hun dappere zoektocht naar de juiste balans tussen melodie, prachtige zanglijnen en elektronische beats en soundscapes. In 1996 verrasten ze met een sound die toen nog triphop heette, muzikaal durven ze anno 2014 veel verder te gaan. Bovendien zijn de composities er niet minder op geworden. Nog altijd is er sprake van veel melancholie en is soms een piano genoege om de emoties van Rhodes in goede banen te leiden. Daarnaast is het duo niet bang voor dynamiek en elektronisch dynamiek en komen we zowaar ook invloeden uit de dubstep tegen. Het hoogtepunt is wel het meest minimale liedje: *Dones & Ravens*, met Rhodes als iel zuchtmeisje in een aflevering van Twin Peaks.
Label: Strata/Bertus

Willem Jongeneelen